

La relació entre avis, pares i néts

Victòria Cardona, "Som avis". PPM Editorial, Barcelona, 2008, 153 pàgines. 18 euros

PER SILVIA GELICES

La veu de l'experiència sempre esdevé un valor afegit en qualsevol relació. Més encara si parlem d'avis que ja porten molt de viscut i après. "Som avis" és un llibre que parla de tot això i més, i la seva autora, Victòria Cardona, mare i àvia entre altres coses, ens explica tot allò que potser ja sabem sobre els avis, però que també oblidem amb molta facilitat.

Si el seu anterior llibre, "Ensenyar a viure. Valors de sempre per als pares d'avui", ens exposava el que cal saber per ser bons pares, en aquesta ocasió ens dóna pautes senzilles per conduir i tenir una millor relació entre avis, pares i néts. I ho fa de una manera tan planera que tot plegat sembla molt fàcil. En el fons, potser ho és. Com l'autora diu, el secret bàsic està en l'estimació, i com totes les qualitats i aptituds, la capacitat d'estimar s'engran-deix quan més s'estima.

Tota la primera part del llibre està dedicada a aquesta estimació que els avis haurien d'expressar als fills i néts. Tot i que és normal que al començament els avis tinguin la sensació que no saben exercir el seu nou paper d'avis. O que, encara que ens digui que no és fins que s'arriba a ser avi que s'aprèn a educar els fills, la primera responsabilitat en l'educació recau sempre en els pares dels néts. Victòria Cardona també ens parla de la importància de saber quin és el paper que ocupa l'avi en la vida familiar, sense interferir en les relacions entre fills i néts.

La segona part està dedicada al pas

Victòria Cardona, a més de mestra i escriptora, exerceix d'àvia. CEDIDA

del temps, als canvis en l'autoritat dels pares, e incideix en què els avis mai han de desautoritzar el que diuen els pares dels seus néts, encara que ells no estiguin d'acord. Perquè els avis, encara que no els hi agrada que els hi diguin, sovint són més tous amb els néts del que vam ser amb els seus fills.

EL MILLOR CONSELL, NO DONAR CONSELLS

L'autora és partidària que els avis no donin cap consell als fills si no és que aquests el demanen. I anima els avis a no amoïnar-se si veuen que els fills no pensem en ells respectant la seva decisió. Mai s'han de barrejar en la vida dels fills i néts, encara que estigui plena de problemes i dificultats.

Tampoc l'autora passa per alt una malaltia que en els temps actuals s'ha posat de moda, la síndrome de l'àvia esclava. Recomana no gastar tota l'energia tenint cura dels néts si després no queden forces per un mateix,

per a la pròpia relació conjugal, per a gaudir de les amistats, per tenir cura de la casa o per cuidar-se de la pròpia salut.

I acaba el llibre incidint en la relació que es crea entre avis i néts adolescents, que encara que estiguin en una edat difícil i de grans inseguretats, el millor és intentar comprendre'ls al màxim.

L'autora no se'n descuida tampoc de l'ús que els avis d'avui poden fer de les noves tecnologies i d'internet. I és que els avis tenen dues qualitats per aprendre els seus secrets: ganes i temps per poder practicar. Per últim, parla de com poden els avis transmetre la memòria biogràfica, els valors i les arrels culturals als néts.

I tot això en un llenguatge planer i amb reflexions, anècdotes i testimonis fruit de la seva experiència com a àvia, mare i mestra especialitzada en orientació familiar.